

Man havde bestemt sig til at gøre Hjemturen gennem Skoven. Paa Grund af dennes Tæthed og Vejens idelige Bugtninger var det ridende Par hvert Øjeblik ude af Syne. Jægmesteren gav stadig mere Tømme, og Hestene strakte ud. Navnlig den af dem, der var vant til at gaa for Vogn sammen med Fuksen, som Fru Vilhelmine red, gik vældig frem med løftet Hoved. I sin Uro gav den sig tilsidst til at kalde paa sin Mage med et Nødraab. Den anden svarede forude, og Raabene gav Genlyd i Skoven.

Ved hver ny Drejning af Vejen, hvor Vilhelmine og hendes Kavalier igen et Øjeblik kom til Syne, viste det sig, at Afstanden snarest var bleven forøget. Jytte følte sig ret uhyggelig ved Situationen. Hun saa Fætterens sammenbidte Ansigt blive blegere og blegere samtidig med, at Kørslen blev vildere.

Nu blev ogsaa Fru Bertha opmærksom. Hun vendte sig om og sagde:

„Som du dog kører, John!“

Han tog straks ind paa Linerne, angst for at have givet sig en Blottelse. Men da Hesten under den højre Tømme igen rejste Hovedet med en genlydende Vrinsken, løftede han sig rasende fra Sædet og heglede den et Par Gange af al sin Magt med Piskesnærten hen ad Ryggen, saa Dyret rystede og stejlede.

„Kan du snart holde op med den Galen!“ skreg han.

„Men John dog! Hvad gaar der af dig!“

Det var atter Fru Bertha. Hun begyndte at komme under Vejr med, hvad der gik for sig. Det var altsaa Hr. Frandsen, hendes Brodersøn havde hentydet til i sin Samtale den foregaaende Dag!

Frøken Søholm sagde ikke noget. Respekten for en vred Mands Rasen sad hende i Kroppen fra Broderens Hjem. Saa bange hun var, turde hun ikke kny. De spionerende Øjne stod stive i Hovedet paa den gamle Dame, der sad og krøb sammen og lignede en stor Tudse i moireret Silkechenille og med „Esprit“.

Nu saaes Rytterparret igen forude. Det holdt stille midt paa Vejen og ventede.

„Hvor bliver I dog af!“ raabte Vilhelmine, da Vognen nærmede sig.

Lyden af hendes Stemme og navnlig den Utaalmodighed, hun